

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **D. P. N.**, zastoupeného Mgr. Kateřinou Walterovou, advokátkou, se sídlem Dr. Bechera 23, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2008, č. j. OAM - 71/VL - 10 - 12 - 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2009, č. j. 64 Az 9/2008 - 35,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Kateřině Walterové, advokátce, se sídlem Dr. Bechera 23, 360 01 Karlovy Vary, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2856 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se svou kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2009, č. j. 64 Az 9/2008 - 35, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2008, č. j. OAM - 71/VL - 10 - 12 - 2008. Napadeným správním rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu), neboť důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha vyhnout se vyhoštění z území ČR, když stěžovatel pobýval na území ČR od léta roku 2006 a mohl tedy požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti odkazuje na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti pak stěžovatel uvádí, že je zde dán důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování a následující respresy. Stěžovatel má za to, že v jeho rodné zemi je socialistický režim, který potlačuje svobodu a práva zde žijících osob, dále upozorňuje, že po návratu do Vietnamu bude vystaven útlaku a pronásledování a upadne on i celá jeho rodina do bezvýchodné finanční nouze. Stěžovatel uvádí, že mu bylo upřeno právo jednat v rodném jazyce s výjimkou výsledku. Dále uvádí, že je špatný jeho zdravotní stav a změna životních podmínek po návratu do Vietnamu jej přímo

ohrožuje na životě. Dále stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že má v České republice vyživovací povinnost ke svému nezletilému dítěti a ke svým rodičům, kteří zde rovněž žijí.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný správní orgán popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť jeho správní rozhodnutí a stejně tak i napadený rozsudek krajského soudu byly podle jeho názoru vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel svou vlast opustil dobrovolně a žádost o udělení mezinárodní ochrany použil v rozporu s účelem institutu azylu. K tomu žalovaný odkazuje na výpovědi stěžovatele ve správním řízení. Dále pak uvádí, že stěžovatel mohl požádat o azyl kdykoli dříve, avšak vstoupil do řízení o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se realizaci správního vyhoštění až poté, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění.

Napadený rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 20. 3. 2009. Kasační stížnost byla podána dne 30. 3. 2009.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podmínka povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud dále zjišťoval, zda kasační stížnost splňuje požadavek na ni kladený ustanovením § 104a s. ř. s., tedy že svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. V případě, že by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K otázce přijatelnosti kasační stížnosti, a tudíž výkladu pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Dle tohoto usnesení je kasační stížnost přípustná: 1) ohledně právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) ohledně právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny odlišně, 3) v případě potřeby změnit výklad určité právní otázky dosud řešené správními soudy jednotně (tzv. judikaturní odklon), 4) v případě, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí správního soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, a to a) pokud by krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu nebo b) pokud krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného nebo procesního práva.

V posuzovaném případě se jedná o situaci, kdy předmětné právní otázky již byly řešeny předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ve stěžovatelově zájmu bylo uvést ve své kasační stížnosti konkrétní důvody, na základě kterých by bylo možné posoudit jeho kasační stížnost tak, že podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není na místě ji odmítnout v souladu s § 104a s. ř. s. Stěžovatel však ve své kasační stížnosti neuvádí žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že podaná stížnost přesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy, a ani z kasační stížnosti či soudního spisu to nevyplývá. Nejvyšší správní soud tak shledal kasační stížnost nepřijatelnou.

Stěžovatel ani ve správní žalobě ani v kasační stížnosti neupřesnil žádný skutečný a věrohodný důvod, proč se domáhá azylu a jaký důvod konkrétně vztažený k jeho osobě odůvodňuje jeho žádost o mezinárodní ochranu. Tím, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany rok a půl poté, co přicestoval do České republiky, kde se zdržoval bez jakéhokoli povolení k pobytu, a až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, přispěl k domněnce, že tak učinil pouze z důvodu momentální potřeby legalizace pobytu na území České

republiky. K tomuto Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81: „O azyl je totiž nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.“ a na své rozhodnutí ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68: „Žádost o azyl podaná nikoliv bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co byl žadatel zadržen policií a bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, svědčí o účelovosti takovéto žádosti.“ (k tomu srov. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54). V daném případě tedy byly dány důvody k aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu stejně jako v případech již dříve judikaturou Nejvyššího správního soudu shodně řešených (dále srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, č. 1724/2008 Sb. NSS nebo č. j. 7 Azs 76/2008 - 88 ze dne 19. 11. 2008 všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro věcné projednání kasační stížnosti a vzhledem k výše konstatované nepřijatelnosti kasační stížnost v souladu s § 104a s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Krajský soud svým usnesením ze dne 14. 5. 2009, č. j. 64 Az 9/2008 - 55, ustanovil Mgr. Kateřinu Walterovou, advokátku, se sídlem Dr. Bechera 23, 360 01 Karlovy Vary, zástupkyní stěžovatele pro řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatele v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování, a to za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti, ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a také náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Částku pak zvýšil o 19 %, neboť zástupkyně je plátcem DPH. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatele částku 2856 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu. Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupkyni stěžovatele jí požadovanou odměnu za převzetí a přípravu zastoupení, neboť podle § 11 odst. 1 písm. b) cit. vyhlášky mimosmluvní odměna náleží za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem, a to na rozdíl od § 11 odst. 1 písm. a) citované vyhlášky, kdy na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb náleží odměna již za samotné převzetí a přípravu zastoupení. Z důvodů, že zástupkyně stěžovatele netvrdila ani neprokázala, že by provedla poradu s klientem, Nejvyšší správní soud úkony zástupkyni stěžovatele deklarované posoudil jako jeden úkon právní služby a za něj přiznal odměnu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu